

rep.nr. 2011/920

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 31 MAART 2011

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk
definitief
kennisgeving art. 580, 2°, Ger. W.

in de zaak:

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, met maatschappelijke
zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7,
appellant, vertegenwoordigd door mr. DE KETELAERE Jacques, advocaat
te 3000 LEUVEN, Bondgenotenlaan 155 A

tegen:

M **R**
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. OSAER P. loco mr.
TIMMERMAN Koenraad, advocaat te 3000 LEUVEN, Naamsestraat 165

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 11-01-2010 door de arbeidsrechtbank te Leuven, 2e kamer (A.R. 09/534/A).
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 11 februari 2010;
- de ter griffie neergelegde conclusies,

- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 9 februari 2011 door advocaat-generaal J.-J. André
- de voorgelegde stukken.

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 9 december 2010. De zaak werd in voortzetting gezet op de openbare terechtzitting van 3 februari 2011, waarna de debatten werden gesloten. Het openbaar ministerie heeft op 9 februari 2011 zijn schriftelijk advies ter griffie van dit arbeidshof neergelegd. De termijn om een repliekconclusie op dat schriftelijk advies ter griffie neer te leggen verstreek op 3 maart 2011, waarna de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Mevrouw M is van Roemeense nationaliteit en was voltijds verbonden aan de VUB als doctoraatsbursaal moleculaire biologie van 1 juni 2003 tot 31 mei 2007. Van 1 juni 2007 tot 31 augustus 2008 was zij vervolgens voltijds in dienst van de VUB als bijzonder academisch medewerker (gastovereenkomst met een onderzoeker).

De echtgenoot van mevrouw M is tewerkgesteld bij de internationale organisatie Eurocontrol. Als echtgenote van een bevoorrechte vreemdeling, personeelslid van een internationale instelling werd haar een bijzondere identiteitskaart uitgereikt, die een tijdelijk verblijf wettigde.

Op 1 september 2008 vroeg Mevrouw M werkloosheidsuitkeringen aan.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening besliste op 22 december 2008 evenwel haar het recht op werkloosheidsuitkeringen niet toe te kennen omdat zij geen arbeidskaart kon voorleggen en derhalve niet voldeed aan de wetgeving die betrekking heeft op de tewerkstelling van de vreemde arbeidskrachten.

2.

Bij verzoekschrift van 13 maart 2009 heeft mevrouw M deze beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank te Leuven.

Bij vonnis van 11 januari 2010, ter kennis gebracht op 15 januari 2010, heeft de arbeidsrechtbank te Leuven de vordering van mevrouw M gegrond verklaard en de bestreden administratieve beslissing vernietigd.

3.

Bij verzoekschrift van 11 februari 2010 heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening hoger beroep aangetekend tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingesteld binnen de maand na de kennisgeving van het bestreden vonnis en is aldus tijdig ingesteld. Het beroep is ontvankelijk.

III. BEOORDELING.

1.

De eerste rechter was van oordeel dat mevrouw M. aan de voorwaarden voldeed om werkloosheidsuitkeringen te ontvangen omdat zij in toepassing van artikel 2,18° en 2,26° van het Koninklijk Besluit van 9 juni 1999, houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, vrijgesteld was van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart, zowel tijdens de periode dat zij doctoraatsstudente was, als tijdens de periode waarin zij wetenschappelijk medewerker was. De eerste rechter wees er verder op dat het loon van mevrouw M. vanaf 1 juni 2007 onderworpen werd aan de inhoudingen voor de sociale zekerheid van de werknemers.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening stelt dat artikel 2, 18° van het Koninklijk Besluit van 9 juni 1999 enkel betrekking heeft op de vrijstelling van de verplichting tot het bezitten van een arbeidskaart tijdens de vakantieperiodes en dat artikel 2,26° slechts een vrijstelling inhoudt van de verplichting een arbeidskaart te bezitten tijdens de duur van de tewerkstelling in het kader van een onderzoeksproject.

Op het ogenblik van de aanvraag van de werkloosheidsuitkeringen was mevrouw M., aldus de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, niet in het bezit van een arbeidskaart zodat zij niet voldeed aan artikel 69 van het werkloosheidsbesluit en ook niet beschikbaar was voor de arbeidsmarkt.

2.

Overeenkomstig artikel 7 § 14 van de besluitwet van 28 december 1944 komt de door de buitenlandse werknemer in België verrichte arbeid enkel in aanmerking voor het voldoen aan de wachttijdvoorwaarden, indien deze verricht werd overeenkomstig de wetgeving die betrekking heeft op de tewerkstelling van buitenlandse werknemers. Overeenkomstig dezelfde bepaling wordt de vreemde werknemer enkel toegelaten tot het recht op uitkeringen indien hij op het tijdstip van de uitkeringsaanvraag voldoet aan de wetgeving die betrekking heeft op het verblijf, en op de tewerkstelling van vreemde werknemers.

De wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers bepaalt aan welke voorwaarden vreemdelingen moeten voldoen om in België arbeidsprestaties te kunnen volbrengen. Aldus voorziet artikel 5 dat de buitenlandse werknemer vooraf een arbeidskaart moet hebben verkregen van de bevoegde overheid om arbeid te verrichten.

Deze arbeid mag hij bovendien slechts verrichten binnen de perken van deze arbeidskaart.

Artikel 2 van het Koninklijk Besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers bepaalt welke personen zijn vrijgesteld van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart.

Overeenkomstig artikel 2, 26° van hetzelfde Koninklijk Besluit zijn vrijgesteld van de verplichting tot het bekomen van een arbeidskaart de onderzoekers die naar België

Mevrouw M viel onder de toepassing van artikel 38 quater (2e hypothese). Zulks houdt in dat elke kandidaat werkgever, waar zij zich zou aangeboden hebben, op haar diensten beroep kon doen aangezien hij een arbeidsvergunning had kunnen bekomen zonder onderzoek van de arbeidsmarkt, terwijl mevrouw M: zelf onmiddellijke een arbeidskaart kon bekomen.

Aldus voldeed mevrouw M aan de voorwaarden van artikel 7 § 15 van de Besluitwet van 28 december 1944 en artikel 69 van het werkloosheidsbesluit en was zij ter beschikking van de arbeidsmarkt, overeenkomstig artikel 56 van het werkloosheidsbesluit.

4.

Het bestreden vonnis dient op die basis bevestigd te worden.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van de heer Jean-Jacques André, advocaat-generaal,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis.

Veroordeelt de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van mevrouw M op 160,36 euro.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Ivo VAN DAMME,
Karel GACOMS,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-
griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Karel GACOMS

Ivo VAN DAMME

Fernand KENIS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 31 maart 2011 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Fernand KENIS